

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně: **M. V., nar. X, státní příslušnost X,**
zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, nám. Hrdinů**
1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2021, č.j. MV-117625-5/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 9. 2021, č.j. MV-117625-5/SO-2021, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 7. 10. 2021, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2021, č.j. MV-117625-5/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zamítnuto žalobkynino odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „Ministerstvo“), ze dne 19. 5. 2021, č.j. OAM-3913-10/TP-2021 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobkynina žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, a to „pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 zákona č. 326/1999 Sb.“

2. Pobyt cizinců na území ČR je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobkyně vyjevila dva okruhy žalobních tvrzení, a to v části II. žaloby. Nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu porušení ustanovení zákona o pobytu cizinců byla namítána v části II.a žaloby, nezákonnost napadeného rozhodnutí pro rozpor s komunitárním právem byla namítána v části II.b žaloby.

Nezákonnost z důvodu porušení ustanovení zákona o pobytu cizinců

4. Žalobkyně namítala, že ve věci aplikované ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádala o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, předpokládá coby podmínku získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky nepřetržitý pobyt žadatele na území České republiky po dobu pěti let bezprostředně předcházejících podání žádosti. Žalobkyně si žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podala dne 9. 3. 2021. Posuzovaným obdobím je tedy období v rozmezí dne 9. 3. 2016 a dnem podání žádosti. Žalobkyně po celou tuto dobu pobývala na území legálně, žádost však přesto byla zamítnuta pro nesplnění podmínky předpokládané § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
5. Správní orgány obou stupňů toto rozhodnutí zdůvodnily tím, že v období od 18. 1. 2018 do 5. 11. 2020 pobývala žalobkyně na území České republiky pouze na základě takzvané fikce povolení k pobytu, která se do doby nepřetržitého pobytu na území České republiky nezapočítává, pokud povolení k dlouhodobému pobytu, k němuž se tato fikce povolení k pobytu vázala, není uděleno, případně nebyla prodloužena jeho platnost.
6. Žalobkyně se s tímto názorem neztotožnila, neboť vzhledem ke specifickým jejím případu došlo k nesprávné právní subsumpci skutkového stavu.
7. Žalobkyně byla v České republice držitelkou pobytového oprávnění na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky. Po skončení platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu si podala žádost o jeho prodloužení, což založilo již výše zmíněnou fikci povolení k pobytu na území. Ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců uvádí, že takto získaná fikce pobytového oprávnění se do doby nepřetržitého pobytu na území České republiky, jak předpokládá § 68 odst. 1 zákona a contrario, nezapočítává v případě, že v řízení, na které je tato fikce navázána, nedojde k vyhovění žádosti žadatele. Právě aplikace tohoto ustanovení však pro daný případ není přiléhavá.
8. Důvodem zastavení řízení o prodloužení výše uvedeného povolení k dlouhodobému pobytu totiž nebylo meritorní rozhodnutí správního orgánu, nýbrž to, že žalobkyně vzala tuto žádost zpět, neboť v mezidobí bylo žalobkyni vyhověno v souběžně vedeném řízení o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnanecké karty. Žalobkyně tedy povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky získala.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Z povahy věci tedy řízení zakládající žalobkyni fikci pobytového oprávnění zcela pozbylo svého smyslu, který byl již naplněn. Žalobkyně tak učinila dispoziční úkon zpětvzetí dané žádosti, a proto bylo předmětné správní řízení zastaveno.

9. Žalobkyně následně popsala chronologii své věci a konstatovala, že byl-li jí nakonec povolen dlouhodobý pobyt formou zaměstnanecké karty, a to v období od 27. 10. 2020 do 28. 2. 2022, došlo fakticky v konečném důsledku k vyhovění žádosti o dlouhodobý pobyt. Není tedy možné, aby postup zamítnutí žádosti o trvalý pobyt byl v souladu se zákonem o pobytu cizinců, konkrétně s jeho § 68 odst. 1 ve spojení s § 75 odst. 1 písm. h). V opačném případě se jedná o rozhodnutí zcela zjevně přepjatě formalistické a jdoucí zcela mimo smysl a účel předmětných ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Nezákonnost pro rozpor s komunitárním právem

10. Další důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalované žalobkyně spatřovala v tom, že napadené rozhodnutí nedostatečně dostalo požadavkům komunitárního práva stanoveným jmenovitě směrnicí Rady Evropské Unie č. 2003/109/ES (dále jen jako „Směrnice“), o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. V souladu se Směrnicí se přitom již opakovaně vyslovil též Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č.j. 9 Azs 95/2016-29, kde mj. vyjevil, že *„stanoví-li zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pro přiznání postavení rezidenta podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány v souladu s požadavky směrnice Rady č. 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky se v důsledku nepřímého účinku článku 4 citované směrnice zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt“*.
11. Vzhledem k tomu, jakým způsobem žalovaná rozhodla o žalobkyní podané žádosti, nelze její postup shledat souladným se Směrnicí. Dle preambule výše uvedené směrnice by *„hlavním kritériem pro získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta měla být délka pobytu na území členského státu“*. Dle čl. 4 odst. 1 ve spojení s čl. 4 odst. 2 směrnice, *„členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let. Do výčtu doby [uvedené výše] se nezapočítávají doby uvedené v čl. 3 odst. 2 písm. e) a f)“*. Z toho jednoznačně vyplývá, že správní orgán si při výkladu právních norem během rozhodování počínal extenzivně, kdy výše popsaným přepjatě formalistickým výkladem zúžil dobu oprávněného a nepřetržitého pobytu žalobkyně na území České republiky. To je nepřípustný postup, neboť dle Směrnice se od jejích ustanovení lze odchýlit pouze ve prospěch rezidenta. Dle čl. 10 odst. 1 Směrnice, věnovaného procedurálním zárukám, každé rozhodnutí o zamítnutí žádosti musí obsahovat náležité odůvodnění. Ani v tomto ohledu však rozhodnutí není dostatečné stran požadavků Směrnice. Vyjma již výše rozebraného nesplnění podmínky pěti let nepřetržitého pobytu na území České republiky není v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno nic, čím by správní orgán své zamítavé rozhodnutí náležitě odůvodnil.
12. Žalobkyně shrnula, že napadené rozhodnutí žalované trpí vadou nezákonnosti, a to pro rozpor s 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 60 odst. 4, § 47 odst. 4 a § 75 odst. 1 písm. h) téhož zákona a dále též pro rozpor s komunitárním právem, a sice čl. 3 a 4 Směrnice. Pro tento rozpor se zákonem i s komunitárním právem je napadené rozhodnutí nezákonné.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

13. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 15. 11. 2021, v němž konstatovala, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, na jehož odůvodnění v podrobnostech odkázala.
14. Jelikož žalobkyně v žalobě uplatnila téměř stejné námitky jako v odvolání, odkázala žalovaná především na III. část napadeného rozhodnutí, kde se k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřila. V tomto vyjádření neshledala žalovaná potřebu změny.
15. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.
16. Žalobkyně, v reakci na vyjádření žalované, v podání ze dne 14. 12. 2021 zopakovala, že i ona trvá na své žalobní argumentaci.

[IV] Posouzení věci soudem

17. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
18. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
19. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
20. Při jednání soudu konaném dne 26. 7. 2023 setrvaly obě strany na svých stanoviscích.
21. Žaloba je důvodná.
22. Ohledně první skupiny žalobních námitek soud uvážil následovně.
23. Soud nejprve připomíná základní časosledné údaje věci.
24. Dne 9. 3. 2021 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců, když jako účel pobytu na území uvedla „*po 5 letech*“.
25. Žalobkyně pobývala na území ČR na základě víz za účelem „*strpění pobytu dle zák. č. 326/1999 Sb.*“ (od 1. 3. 2016 do 18. 7. 2016 a od 19. 7. 2016 do 18. 1. 2017), resp. dlouhodobého pobytového oprávnění za účelem „*strpění pobytu dle zák. č. 326/1999 Sb.*“ (od 19. 1. 2017 do 18. 1. 2018).
26. Dne 13. 12. 2017 požádala žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem „*strpění pobytu dle zák. č. 326/1999 Sb.*“ Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 2. 2. 2018, č.j. OAM-35026-10/DP-2017, onu žádost podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zamítl. Žalobkyně brojila proti tomuto rozhodnutí odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 2. 2019, č.j. MV-40246-4/SO-2018, zamítla. Krajský soud v Plzni však rozsudkem ze dne 22. 10. 2019, č.j. 57 A 41/2019-57, rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2019, č. j. MV-40246-4/SO-2018, zrušil a vrátil jí věc k novému projednání.
27. Následně bylo žalovanou zrušeno i rozhodnutí ze dne 2. 2. 2018, č.j. OAM-35026-10/DP-2017, a správní orgán I. stupně rozhodoval ve věci znovu, a to rozhodnutím ze dne 2. 7. 2020, č.j. OAM-35026-43/DP-2017, kterým byla žádost znovu zamítnuta. Odvolání žalobkyně bylo rozhodnutím žalované ze dne 28. 8. 2020, č.j. MV-129487-4/SO-2020, rovněž zamítnuto. Žalobkyně se znovu obrátila s žalobou na Krajský soud v Plzni, avšak žalobu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vzala následně zpět. Usnesením soudu ze dne 26. 4. 2021, č.j. 57 A 116/2020-47, bylo proto řízení zastaveno (zástupci žalobkyně doručeno dne 27. 4. 2021).

28. Žalobkyně v době, kdy na území pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které jí bylo vydáno za účelem „zaměstnanecká karta“ (s platností od 27. 10. 2020 do 28. 2. 2022, rozhodnutí pravomocné ke dni 5. 11. 2020) podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.
29. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *„Povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.“*
30. Podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí: *„Do doby pobytu podle odstavce 1 se nezapočítává doba pobytu na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo 10 anebo podle § 60 odst. 4; to neplatí, pokud na základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 nebo 6 nebo podle § 60 odst. 4 bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno nebo byla prodloužena jeho platnost nebo byla prodloužena platnost dlouhodobého víza a doba pobytu na území na toto vízum.“*
31. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí: *„Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.“*
32. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že splnění podmínky pěti let nepřetržitého pobytu na území je třeba posuzovat ke dni podání žádosti (9. 3. 2021), což v případě žalobkyně bylo období od 9. 3. 2016 do 9. 3. 2021.
33. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „zaměstnanecká karta“ bylo žalobkyni vydáno s platností od 27. 10. 2020 do 28. 2. 2022 (pravomocné ke dni 5. 11. 2020).
34. Správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že žalobkyně pobývala v době od 18. 1. 2018 (konec povoleného dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu) do 5. 11. 2020 (nabytí právní moci rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „zaměstnanecká karta“) na území na základě fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, která však není započitatelná do doby pobytu na území ČR v případě, že povolení k (požadovanému) dlouhodobému pobytu nebylo vydáno nebo nebyla prodloužena jeho platnost. V případě žalobkyně byl postup podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců „aktivován“ podáním žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu, která byla dvakrát pravomocně zamítnuta (a v pořadí druhá žaloba byla žalobkyní vzata zpět).
35. Žalobkyně oponovala závěrem, že k vydání povolení k dlouhodobému pobytu v jejím případě nakonec došlo, a to vydáním povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „zaměstnanecká karta“.
36. Soud žalobkyni přitakal.
37. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2021, č.j. 2 Azs 377/2020-29, uvedl mj. toto: *„[19] Charakterem tzv. fikce pobytu podle zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval. Například již v rozsudku ze dne 19. 4. 2016, č.j. 3 Azs 96/2015-44, dovodil, že „[j]elikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, nelze po tuto dobu o splnění*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podmínky [povoleného dlouhodobého pobytu] hovořit.‘ V rozsudku ze dne 7. 3. 2018, č.j. 1 Azs 268/2017-22, uvedl, že ‚[s]myslem této fikce je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, tedy toliko, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území. Na základě této fikce však nelze rozhodovat v dalších řízeních, čehož se stěžovatel de facto domáhal.‘ (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č.j. 6 Azs 36/2019-21).

[20] Z výše uvedeného vyplývá, že pobyt cizince na území České republiky v režimu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je oprávněný pouze ‚dočasně‘, do doby právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, na základě něhož bude teprve definitivně uděleno jeho oprávnění k dalšímu pobytu (nebo nebude). Příímým důsledkem tohoto rozhodnutí v případě zamítnutí žádosti je rovněž přerušení nepřetržitosti pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť doba pobytu na základě fikce nemůže být podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců v případě záporného rozhodnutí o žádosti do pětiletého období započítána. V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud shoduje se závěry krajského soudu (...) i správních orgánů. (...).

(...)

[22] Podle důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 222/2017 Sb. (...), konkrétně k § 68 odst. 3 písm. f) (k bodu 86), měla tato novela mimo jiné za cíl ‚vyjasnit také otázku započítávání doby pobytu cizince na území do doby 5 let nutné k získání povolení k trvalému pobytu v případě cizince, který podal žádost o prodloužení povolení k pobytu a po uplynutí platnosti povolení (za situace, kdy žádost ještě není vyřízena) pobývá na území v rámci tzv. fikce platnosti povolení k pobytu‘. Dále je v ní uvedeno, že ‚[z] rozhodnutí státu, kterým se pobyt na území nepovoluje, logicky však vyplývá, že fikce platnosti povolení k pobytu zůstává fikcí, na kterou nelze pohlížet jako na „legální pobyt“ podle směrnice 2003/109/ES. Navrhovaný koncept je plně v souladu nejen s výše uvedenou evropskou judikaturou, ale odpovídá i textu směrnice – ta totiž ve svém úvodním ustanovení (rec. 2) explicitně zmiňuje osobu, která je „držitelem povolení k dlouhodobému pobytu“. Osoba pobývající na území na základě fikce pobytu však držitelem povolení k dlouhodobému pobytu není.‘

[23] Správní orgány ani krajský soud však žádným způsobem nevzaly v úvahu, že v závěru citované pasáže důvodové zprávy je následně konstatováno (podtržení doplnil Nejvyšší správní soud), že ‚[j]ak vyplývá již z výše uvedeného, navrhovaná úprava nemá vliv na započitatelnost doby trvání řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu (i v případě, že by došlo k průtahům v řízení), pokud cizinec splní podmínky pro požadované prodloužení platnosti povolení. Do doby pětiletého legálního a nepřetržitého pobytu se stejným způsobem započítá doba pobytu na povolení k dlouhodobému pobytu i doba pobytu na fikci platnosti povolení k pobytu (bez ohledu na délku řízení) – pro posouzení je rozhodující pouze to, zda cizinec splňuje podmínky pro vyhovění žádosti. Pokud cizinec v době pobytu na fikci platnosti povolení k pobytu přestane plnit účel povoleného pobytu, může i v této fikci požádat o povolení k pobytu za jiným účelem. Cizinec tak vždy, když přestane plnit účel pobytu, může tuto situaci zhojit, obdržet povolení k dlouhodobému pobytu a dosáhnout tak započitatelnosti doby pobytu na tzv. fikci.‘

[24] Z výše uvedeného je nutné dovodit, že podmínku uvedenou v § 68 odst. 3 písm. f) (to neplatí, pokud na základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 [...] bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno nebo byla prodloužena jeho platnost [...]) nelze vztahovat striktně pouze na žádost, v souvislosti s níž tzv. fikce pobytu vznikla, ale že trvání ‚oprávněnosti‘ pobytu cizince na území za období této fikce se považuje za zachované i tehdy, jestliže cizinec v jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

průběhu požádá o povolení dlouhodobého pobytu za jiným účelem a povolení mu bude pravomocně uděleno. (...).“

38. Není pochyb o tom, že žalobkyně poté, co uplynula platnost jejího dlouhodobého pobytu za účelem strpění (tedy po 18. 1. 2018), byla oprávněna pobývat na území ČR nadále ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť o její žádosti o prodloužení tohoto pobytového oprávnění podané dne 13. 12. 2017 nebylo rozhodnuto dříve, než 18. 1. 2018. Stejně není pochyb o tom, že v době fikce pobytu založené § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobkyně požádala o jiný typ dlouhodobého pobytu (za účelem „zaměstnanecká karta“) a této žádosti bylo vyhověno (s právní mocí rozhodnutí ke dni 5. 11. 2020). Ergo, uzavřel-li kasační soud, že je nutné dovodit, že podmínku uvedenou v § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců (= „*to neplatí, pokud na základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 [...] bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno nebo byla prodloužena jeho platnost [...]*“) nelze vztahovat striktně pouze na žádost, v souvislosti s níž tzv. fikce pobytu vznikla, ale že trvání „oprávněnosti“ pobytu cizince na území za období této fikce se považuje za zachované i tehdy, jestliže cizinec v jeho průběhu požádá o povolení dlouhodobého pobytu za jiným účelem a povolení mu bude pravomocně uděleno, nelze než přisvědčit žalobkyni, že v jejím případě bylo období od konce povoleného dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu (povolen do dne 18. 1. 2018) do dne 5. 11. 2020 (nabytí právní moci rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „zaměstnanecká karta“) započitatelné do doby pobytu na území ČR.
39. Pokud správní orgány obou stupňů dospěly k opačnému závěru, pochybily způsobem, který má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že národní právní úprava (= zákon o pobytu cizinců) ve spojení s judikaturou správních soudů principálně vycházejí z obsahu Směrnice a poskytly žalobkyni stran její žádosti dostatečnou ochranu, bylo nadbytečné zabývat se žalobními tvrzeními namítajícími rozpor s komunitárním právem. Jeho přímé aplikace totiž v souzené věci nebylo třeba. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Správní orgán tedy znovu posoudí, zda žalobkyně splnila podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu spočívající v oprávněném a nepřetržitém pobytu na území po dobu nejméně pěti let (ke dni podání žádosti).

[V] Náklady řízení

40. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem.
41. Soud přiznal žalobkyni požadovanou náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání soudu dne 26. 7. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

42. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
43. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. 7. 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu